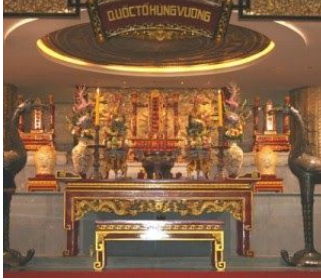

Dâng Đóa An Hoa Lên Bàn Thờ Tổ Quốc

Đông Lan

Ngày mùa Đông ngán như ước định. Nắng mùa Đông mong manh hạt mầm. Người gieo hạt An Vi cần cù giữa trời Đông lạnh giá, trân quý hạt mầm An Vi trong nắng chưa tan. Ân cần hỏi han nhau những nỗi đời băng hoại. Và, tiễn nhau về, nắng vẫn chưa tan...

Sẽ viết gì đây trong mùa viễn xứ. Đời ngập dấu đau thương đã bao lần lỗi Đạo.

Trên cao Người có biết con đã tìm về. Đến bên thềm, mái nhà xưa không còn ai nữa. Nhà ngập phong rêu, đã bao mùa...Nhưng hình như đâu đó trong hồn trời khúc vi diệu năm xưa.

Xuân sắp về, tự nhiên như câu thơ nào chợt đến:

Ta muốn lòng ta cứ lạnh lùng

Gác tình duyên cũ thẳng đường trông

Song le hương khói yêu đương vẫn

Phảng phất còn vương vấn cạnh lòng...

Không có cái cảm hoài của nhà thơ cách mạng Khải Hưng, mình thật dở, thôi thì đọc thử bài thơ khác

Ta có tình yêu rất đượm nồng

Yêu người yêu lẫn cả non sông

*Tình ta chan chứa trên hoàn vũ
Đâu chỉ yêu riêng khách má hồng
Nếu khách má hồng muốn được yêu
Thì trong tâm chí hãy xoay chiều
Hướng về phục vụ cho nhân loại
Sẽ gặp tình ta trong khối yêu
Ta đã đa mang một khối tình
Dường như thế hải với sơn minh
Tình yêu mà chẳng riêng ai cả
Yêu khắp muôn loài lẫn chúng sinh.*

Có lẽ bài thơ này gần với tâm trạng mình lúc này hơn. Bài thơ của Đức Huỳnh Giáo Chủ, bài thơ ru lòng người với mỗi tình chung. Người làm cách mạng trong lúc Xuân sang lòng nhè nhẹ nhớ nhà:

*Hôm nay tạm nghỉ bước gian nan
Trong lúc gần xa pháo nổ vang
Rũ áo phong sương trên gác trọ
Lặng nhìn thiên hạ đón Xuân sang.*

Người giác ngộ Tình Yêu viết hoa không có nỗi đời riêng nên chỉ còn biết hẹn hò trong mỗi tình vũ trụ bao la: Yêu người yêu lẫn cả non sông...

Quê Hương tôi với những vần thơ nuôi hồn người muôn thuở, nhớ nước nhớ nhà đâu chỉ là nhớ thương mảnh đất quê hương. Thầy vẫn dạy rằng mình vẫn còn một miền đất thiêng mà không ai đánh cắp được của mình, một nước Việt Linh. Ôi! Miền Đất Hứa Quê Tôi, miền đất thiêng trong tâm, suối nguồn Văn Hoá Việt, gia tài tinh thần của đất Mẹ Quê Hương- Nước Việt Linh. Bằng mạch

nguồn, suối Triết An Vi, chúng ta vẫn còn có một quê hương. Ngày mai con tôi đến trường chủ nhật cho tiếng Việt. Tôi sẽ kể con nghe trên đường đưa con đi học, về miền quê hương ấy. Tôi sẽ dạy con rằng mình chỉ mất miền đất vật chất của quê hương, nhưng không ai đánh cắp được miền quê hương tinh thần ở trong lòng. Miền Quê Hương Tôi Yêu – Tình Yêu Viết Hoa.

Miền Quê Hương Tinh Thần là sự Sống và sự Sáng của kiếp nhân sinh. Là dòng Sinh Sinh chi vị dịch. Mảnh đất quê hương là thế giới của tử sinh. Nhưng Quê Hương Tinh Thần mới chính là dòng sinh sinh bất tuyệt. Hãy tham dự vào dòng sống sinh sinh bất tuyệt để chứng nghiệm linh hồn nước Việt có thật, đâu giới hạn ở một không gian bên kia biển Thái Bình.

Quê Hương là truyện Rồng Tiên thơ mộng của bản chất Sắc Không. Quê Hương là chuyện Trầu Cau mang nặng tình nghĩa gia đình, sống chết bên nhau. Quê Hương là truyện Bánh Dầy Bánh Chung, Bánh Trời Bánh Đất, thực phẩm Tâm Linh hài hòa để nuôi dưỡng cho Vương Tròn cuộc nhân sinh. Quê Hương là truyện Phù Đổng Thiên Vương, ngọn roi vô úy, vô cầu, tâm ta là tâm vũ trụ, vũ trụ vô cầu nên tâm ta cũng vô cầu...

Còn nữa, câu chuyện Quê Hương. Quê Hương là Đạo Sống, sống hai chiều chân thực như bản tính Tiên Rồng. Sống tràn đầy như mọi năng lực dù mâu thuẫn cũng phải được truy nhận. Sống mạnh mẽ, sáng suốt trong dòng vận hành của Tâm thức tiến hoá Việt Siêu. Sống thể nghiệm chữ Hòa trong mâu thuẫn, sống An Tĩnh trong nổi đời vọng động, sống thặng hoa trong suối nguồn hạnh phúc vĩnh cửu. Hạnh phúc của An Bình nơi đáy nội tâm, hạnh phúc của tấm lòng vũ trụ – Đoá An Hoa Khai Mở. Đoá An Hoa của mỗi lòng người tùy theo cơ duyên mà chiêm nghiệm khác nhau, nhưng hoa nào cũng là hoa của Đạo – Đẹp vô ngần.

Mùa Xuân, dâng Đoá An Hoa lên bàn thờ Tổ Quốc, cung kính mở trang sách xưa, nhắc nhau truyện Huyền Sử đượm hồn Dân Tộc, mà cũng là Nhân Tộc. Hay nhẹ nhàng đọc cho nhau những bài thơ tình yêu, tình yêu vương vấn lòng ai, hay chữ tình yêu viết hoa đượm màu thanh tịnh. Hoặc, sẽ đốt nén hương trầm trên bàn thờ tổ tiên, dâng bánh tròn vuông, giữ gìn truyền thống hiếu đạo. Trong

khung cảnh ngày Xuân miền Quê Hương miền viễn, ta đã đến bằng An Vi, khúc khai hoàn về miền Tâm linh Việt. Xin dọn lòng cho vô nhiễm, vô tà, trống không để đón Đóa An Hoa trong Mùa Xuân Khai Ngô. Xuân này của Đất, Xuân sẽ qua đi, Xuân của Trời, hội tụ trong lòng, mới là Xuân Bất Tận. Hoa đời nở có mùa, chóng nở chóng tàn, nhưng Đóa Hoa An, đóa hoa mùa An Tĩnh, đóa hoa giờ Giác Ngô, không sao huỷ diệt.

Mùa Xuân, dâng Đóa An Hoa lên bàn thờ Tổ Quốc. An Vi còn, Văn Hóa Việt còn, thì Quê Hương Việt nhất định phải sống còn. Dầu ở bên kia hay bên này bờ đại dương, ta vẫn còn ngọn **Lửa Thiêng Minh Triết An Vi** sáng soi chung cho cả đôi bờ lưu lạc. Đâu phải chỉ chúng ta nơi đây mới chịu đời lưu lạc. Còn có những lưu đầy thảm thương hơn, những kẻ lưu đầy ngay trên quê hương của chính mình.

Dâng Đóa An Hoa lên bàn thờ Tổ Quốc. Sẽ có một Mùa Xuân, một Mùa của Vạn Xuân, sẽ hỏi nhau rằng bao giờ chúng ta mới thật sự có Quê Hương, có Việt, có Linh? Sẽ kể nhau nghe truyện Huyền Sử Quê Hương, đan kết Giác Mơ Tiên Mùa Xuân Hoa An Vi Rộng Thiêng Uốn Khúc. Hãy đọc cho nhau những vần thơ chan chứa tình yêu, hãy kể nhau nghe những tình yêu sắc màu Việt Đạo. Và, xây Văn Miếu thờ Người.

Đông Lan

(trích trong “ *Yêu Mến An Vi*”, cùng tác giả)